

DÍL PRVNÍ

TAPATI

DANA SMEKALOVÁ

UPÍŘI. TELEPATI. DROGY. SEX. ČECHY. A SPOUSTA KRVĚ.

TAPATI

Díl 1.

TAPATI

Díl 1.

© Dana Smékalová

Vydání první

Obálku vytvořil Petr Menčík

Nůž použitý na obálce © F. S.

Jazyková korektura Jiří Varvařovský

Vydal Concept 42, s. r. o.

Technická redakce: Veronika Matyášová

Konverze do elektronických formátů: grafik a webdesignér

Lukáš Vik www.lukasvik.cz

ISBN 978-80-905366-9-2

Tištěnou knihu zakoupíte v distribuční síti Kosmas.

Věnování

Tuto knihu věnuji svému manželovi za jeho pomoc a pochopení.

Upozornění č. 1:

Veškeré postavy popsané v této knize jsou smyšlené. Pokud se v nich poznáte, máte bujnou fantazii a je to tedy Váš problém.

Upozornění č. 2:

Kniha obsahuje sex, drogy a násilí. Pokud se Vám to hnusí, ani ji neotvírejte.

Jinak – viz upozornění číslo 1 – je to Váš problém.
;-)

Příměstský autobus konečně dojel na konečnou u stanice metra. Hnusná zima, ani mu to netopí, nohy mám jak led. Asi šetřil dojezd – s láskou jsem vzpomínala na přetopené naftáky mého dětství. Elektromobily jsou sice víc zelené, mají ale přece jen své mouchy. No nic, v metru se snad zahřeju... Pohledem kontroluju okolí. Ve vestibulu metra stojí pár lidí, které jsem nikdy neviděla – někteří mě pozorují pokradmu, jiní přímo.

„Díky. Díky, že mě hlídáte. Teď už jsem v bezpečí,“ pomyslím si v duchu a pokradmu se usměju na moje Ochránce.

PROLOG

Je listopad.

Sedím tu v kanceláři, a jelikož už je skoro konec pracovní doby, tak trochu se flákám a sním s otevřenýma očima.

Za méně než dva měsíce oslavím „Kristova léta“.

Kristova noho, snad na to radši ani nemyslet (jo, zbožňuju slovní hříčky...). Jinak jsem ale úplně obyčejná ženská, máma báječného kluka. Taky jsem fakt dlouho vdaná za nejlepšího chlapa na světě – nemyslím takového toho „šampóna“, který ráno stráví v koupelně víc času než já (no, upřímně, já v koupelně strávím toho času tak málo, že mě snad předběhne každý chlap, ale víte, co myslím...), ani ranaře, co sice ženskou za každé situace brání pěstmi, doma jimi ale také občas řeší problémy.

Myslím takového toho chlapa, který vás miluje až za hrob (i po desítkách let, přibrání třiceti kil a strije i na palci u nohou), dokáže spoustu věcí spravit nebo udělat, klidně vám přenechá budování kariéry a postará se o dítě a ještě ke všemu má úžasný smysl pro humor a v posteli je nepřekonatelný. Skoro se nechce věřit, že takový existuje, co? Samozřejmě že

neexistuje chlap, co by byl ideální – každé světlo vrhá stín. Ale v současné situaci mi ideální připadá. Zabraná do myšlenek koukám na svůj odraz v setmělém okně. Jak už jsem řekla, vypadám úplně obyčejně. Nic na pohled neobvyklého nebo výjimečného. To divné je dobře ukryto někde uvnitř a skoro zapomenuto. Skoro. Zapomenout se na to nedá.

A nejsou to jen má občasná snění s otevřenýma očima, vnitřní představy nebo hlava v oblacích – to by mě vážně netrápilo...

Lidé říkají, že mám charisma. Ano, s lidmi nemívám problémy, dokonce se musím pochlubit, že to s nimi docela umím. Jsem hodně empatická. A manipulativní. Občas.

No, vlastně jsem taky tak trochu cvok, jak se tak hezky v našich končinách říká lidem, kteří umějí něco víc, něco nenormálního.

Někdy totiž mívám pocit, že to není jen empatie, ale že druhým rozumím i beze slov – nemyslím přímo čtení myšlenek, ale tak nějak vím, jak jim je nebo co třeba chtějí říct. Často odpovídám na nevyřčené otázky a dokončuju cizí věty – prostě, když se soustředím, dokážu vycítit pocity a útržky vědomí ostatních. Není to vůbec špatné – díky tomu totiž vím, jak se ke komu chovat, jestli reaguju vhodně

a jak mě kdo vnímá, a trochu si tím pomáhám ke snadnějšímu životu. Jako dítě jsem si neuvědomovala, že asi dělám něco odlišného a bez ostychu toho využívala. Když jsem ale trochu dostala rozum, začaly se mi stávat divné věci a já si uvědomila, že to, co dělám, zase až tak obyčejné není, a začala jsem se bát. Zjistila jsem totiž, že se za všechno platí – a čím víc jsem využívala své schopnosti k manipulaci s lidmi, tím více mě to ovlivňovalo. Začala jsem se cítit prázdná, deprimovaná a čím dál víc našťvaná na všechno kolem sebe – a občas jsem podlehla touze lidem okolo ubližovat. Poslední kapkou bylo, když jsem chtěla reklamovat maso v řeznictví a na prodavačku vyjela tak silně, že se musela omluvit a odejít s bolestí hlavy domů – to jsem se tenkrát slušně rozčílila, to už se mi dlouho nestalo. Až jsem se klepala, když se se mnou chtěla hádat kvůli reklamaci kousku smradlavého vepřového. Po pár vražedných pohledech a neprůstřelných argumentech ale roztála jak máslo, reklamace byla rázem uznaná a vyřízená a já využila příležitosti a ještě párkrát do ní „dloubla“ – jen tak, ze vzteku. Dělal mi to tak dobře... Tak jsem pokračovala dalšími trefnými poznámkami, jež řaly do živého – paní evidentně procházela složitým životním obdobím, čehož jsem hned využila.

Když jsem ale viděla, v jakou trosku se prodavačka změnila, najednou jsem se probrala a krve by se ve mně nadořezal. A rozhodla jsem se to pořádně hlídat. Spoustu věcí jsem si začala odříkat, ani kvůli tomu raději nepiju alkohol, to totiž stavidla mé sebekontroly povolí a já nedokážu plně ovládat svoje emoce. A to by mohlo být nebezpečné...

Zase jsem se vrátila do reality a musela nad sebou zakroutit hlavou, nad jakými hloupostmi zase přemýšlím. Protože to je hloupost. Nic takového neovládám, to jsou jen náhody a má přebujelá fantazie. Jen blbnu sama sebe, že mám nějakou moc. Směšný.

Hlavně že nemám ani tolik odvahy, abych to vážně vyzkoušela, když už nad tím neustále dumám! Já si vlastně sama ani nejsem jistá, jestli to opravdu všechno dokážu nebo jestli si to jenom vymýšlím...

Na monitoru se mi opět spustil spořič, raději budu zase na chvíli předstírat práci, nespokojeně jsem nad sebou zamlaskala. Ještě, že už mám všechny úkoly vyřízené... Pracuju v jedné mediální agentuře, dělám různé průzkumy a monitoruju internet. Vlastně většinu dne jenom brouzdám po internetu. Je to občas docela nuda, ale dobře mi platí a ještě u toho spoustu přečtu.

Jsem totiž cvok do čtení, čtu prakticky všechno, co mi přijde pod ruku. Od malička. Ano, právě z toho pochází ta moje bujná fantazie, divné předtuchy a neustálé obavy, pokárala jsem se v duchu. To jsou všechny ty přečtené sci-fi a thrillery, to je jasné. Protože nic jiného to prostě být nemůže – stále se o tom sama sebe snažím přesvědčit. Prostě jsem ukázkově schizofrenní (aspoň podle laického pojetí) – jedna moje půlka je čistě racionální a druhá úplný opak. Navíc poslední dobou opravdu mívám problém s paranoiou – neustále mě svírá pocit, že se stane něco vážně zlého nebo se něco takového chystá a stále se to blíží. Dnes jsem třeba znovu kontrolovala rozvržení svátků a pracovních dnů teď o Vánocích a najednou se mi strašně rozklepaly ruce a zmocnil se mě strach, naprosto bez příčiny. A teď, když jsem na to pomyslela, znovu. No jasně, už to mám, za tyhle pocity určitě můžou ty moje pitomé narozky, odfoukla jsem si. Ach jo... Největší sranda je, že na moje třiatřicáté narozky má údajně nastat další konec světa. Ha-ha, jako bych jich už nepřežila aspoň deset... Ale i tak – zase je kolem toho pěkná hysterie. Tušíte správně – 21. 12. 2021 budu slavit „Kristova léta“. Kristova noho... no, to už se opakuju.

Součástí toho, že jsem tak trochu cvok, je mimo jiné i to, že svoje fantazie převádím do běžného života. Takže právě u toho autobusu – já samozřejmě vím, že tam ti lidé nestojí proto, aby mě chránili. Teda aspoň by neměli. Jenže při tom mém paranoidním pocitu, že se NĚCO stane, je pro mě představa, že mě fakt někdo hlídá, docela příjemná. A tenhle nápad s Ochránci jako by mi někdo našeptával.

Vážně divné, já vím.

Proto se snažím tomu moc nevěřit. Na rozdíl od kamarádky Ester, která je podle svých slov tak trochu čarodějka a o mých schopnostech naprosto nepochybuje, ačkoli jsem jí o nich nikdy neřekla – ani jsem nemusela. Zažívá to sama, kamarádíme spolu už od základní školy a ona je hodně všímavá. Ale nikdy jsem jí nic nepotvrdila.

Pozvala mě na čarodějnický rituál (prý bílá magie), který budou na moje narozenky spolu s dalšími čarodějkami pořádát – podle ní to mám místo oslavy a parádně si to užiju.

To rozhodně, jsem radostí celá nakřivo.

Můžu jí tvrdit kolikrát chci, že v nic takového nevěřím, že se toho bojím, ona si ale pořád mele svou – že jsem úžasně nadaná a že je chyba to nepoužívat. Neví, o čem mluví, sama umí sice báječně vykládat z karet a vyvolává duchy, ale jinak nezažívá nic

z toho co já. A že se při praktikování bílé magie nemůže nic stát? Na to jsem taky už přečetla až příliš mnoho knih a informací o obřadech, jež se různě zvirtly...

Ale odmítám ji už příliš dlouho na to, abych to zvládla i tentokrát. Tak uvidíme, protentokrát neodmítnu. Třeba získám pár odpovědí na mé otázky a konečně budu vědět, jestli si najít psychiatra nebo dobrou knihovnu s okultistickou literaturou (a pak s nimi můžu v bílých hábitech křepčit každý Samhaim, třikrát hurá).

Nesmím hlavně zapomenout Ester dnes zavolat a potvrdit svou účast, poznamenala jsem si do diáře. Jo – a jmenuju se Svatá. Marie Svatá, osud má smysl pro humor...

1. KAPITOLA

Týden se vleče jak smrad. V práci toho zase moc není, aspoň jsem mohla brouzdat po webu víc soukromě. Pořád se dějí zvláštní věci – v létě ta tornáda, pak zemětřesení (u nás, v Čechách?) a teď takové mrazy – v listopadu a minus třicet, to je fakt hnus. Nemluvě o těch závějích, dostat se do práce začíná být docela adrenalin.

Ztrácejí se lidé a pak se objevují za záhadných okolností.

A před týdnem někdo v novinách tvrdil, že viděl UFO. Tady, u Brna! Budiž, vědci možná mají pravdu s opětovným příchodem doby ledové, to se pak sníh a mráz dají pochopit. Ale ten zbytek?

Paranoia mi našeptává, že je to něco úplně jiného.

Něco špatného. A nějak to souvisí se mnou...

Rozklepaly se mi ruce a začala jsem si nervózně okusovat ret.

Ale ne! Jsem vážně cvok, že mě napadají takové blbosti! Teď se zase budu bát o to víc a budu ještě víc rozvíjet své trhlé teorie. Nebo klidně teorie někoho jiného – třeba jak mi včera přistála na profilu, ani nevím od koho... Proč zrovna mně?

Teorie o upírech, která dokládá jejich existenci v průběhu celých staletí, moc zajímavé...

Ne! Žádné teorie! Jsem prostě úplně obyčejná ženská! A navíc už zase, sakra, nestíhám, uvědomila jsem si, když mi padl zrak na hodiny.

Doprčic! Přetáhla jsem, musím fakt letět. Honem vypnout počítač a domů...

„Pa, Sylvi!“ loučím se v rychlosti s naší recepční a vlastně jedinou kamarádkou, kterou jsem si tu za těch pár let našla.

„Ahoj, Maruš, měj se krásně,“ odpovídá s úsměvem – už mě zná a tak dobře ví, že zase nestíhám. Pak že jsem tu jediná s empatií – pche, všechno se dá vysvětlit...

„Čau, lidi!“ zavolám na ostatní kolegy – čekat na jejich odpověď už nestíhám. Fakt musím letět, kruciš, jen ať mi neujede příměstský autobus!

Musela bych tam hodinu čekat... „Prosím, prosím, prosím, ať mi přijede hned metro, prosím, prosím!“ úpěnlivě si opakuji v duchu a pevně věřím, že moje takzvaná moc bude stačit alespoň na tohle.

Uff, bezva, vcházím na eskalátory a slyším přijíždět metro, to vyšlo akorát. „Super, díky! Fakt, děkuju moc,“ oslovuji tu „vyšší moc“ nebo v co to vlastně věřím nevěřím.

Najednou mnou projede zachvění a začne se mi motat hlava... Ježí se mi chloupky vzadu na krku a žaludek se mi svírá strachy. Na chvilku se mi zamlží pohled, jako bych na eskalátoru projela obláčkem kouře.

„Co to sakra je?!“ pomyslím si, nemám ale čas to nějak řešit – nerozhlížím se kolem, a zatímco vbíhám do vagonu, soustředím se, abych na podpatcích nezakopla. Jak se dveře zavírají, najednou setsakramentsky jistě vím, že vběhnout do toho metra byla obrovská chyba. Srdce mi buší jako splašené a nemůžu popadnout dech. Měla jsem poslouchat svou intuici, když mě varovala...

Nebo zase jenom blbnu?

Rychle klopím oči, které jsem doteď třeštila na mapu metra nad protějšími dveřmi. Pokud možno přirozeně a nenuceně (s očima zabodnutýma do podlahy) se otáčím čelem zpět ke dveřím a mačkám tlačítko, aby se v příští stanici otevřely. Pořád se celá klepu a motá se mi hlava tak, až je mi skoro na zvracení.

To snad ne, přece se nepozvracím v metru plném lidí, pomyslím si a snažím se vzpamatovat. Vlastně – moment! Plném lidí? Rychle kouknu na odraz do skla, co se kolem děje. To je zvláštní, za mnou nikdo není. Jak to, že jsem si toho nevšimla? Nenápadně

(abych nevzbuzovala pozornost) se rozhlédnu do stran vagonu.

Do háje!

Ten vagon je úplně prázdný! Jak to? Co se to tady děje?

Najednou mi došlo, že cítím divný zápach. Fakt divný. Otočím se a udělám krok ke středu vagonu. Velmi pomalý krok, začínám se opravdu strašně bát, cítím, jak mám dlaně mokré potem a husí kůže na předloktí. Stojím u druhých dveří od konce, takže abych měla opravdu přehled, potřebuji se teď podívat doprava i doleva.

Otáčím hlavu vpravo – nic. Jen podlaha je nějaká špinavá a jako by tam na konci vagonu byl obláček kouře...? Hm, třeba se mi to jen zdá...

Riskuju pohled doleva – sakra! Úlekem jsem odskočila skoro až ke dveřím.

Tam někdo leží! Neriskovala jsem žádný dlouhý pohled, i tak jsem ale zaznamenala otrhané oblečení a bosé nohy.

Doprčic, to je určitě houmlesák, to vysvětluje ten zápach. Ale moment – snad není mrtvý?! Ne, já tam nejdu. Jsem zbabělec.

Hystericky mačkám tlačítko na otevírání dveří – veškerá snaha o nenápadnost mě definitivně opustila. Stejně jsem tu jen já a ten ležící člověk –

nechce se mi říkat „mrtvý“, když jsem s ním zavřená ve vagonu a uháním tunelem desítky metrů pod zemí. No tak, co tomu vlaku tak trvá?

Už vjíždíme do další stanice, tak rychle vypadnu, snad to nebude na mně. Když metro zastavilo, otevřely se z celého vagonu jen ty moje dveře – dokonce nikdo ani nenastupoval, to se hodí –, tak jsem rychle vyběhla ven. Fakt jsem ale pospíchala, takže místo toho, abych počkala na další vlak, jak by to každý rozumný člověk asi udělal, jsem jen přeběhla do vedlejšího vagonu a na ležící tělo jsem se ani koutkem oka nepodívala. Zůstala jsem ve vagonu hned vedle, neměla jsem čas přebíhat dál a taky jsem byla zvědavá – chci vědět, co se bude dít. Ale zase nemusím být až tak blízko, takže jsem zvolila prostřední dveře. V téhle situaci mi totiž přišlo opravdu moc důležité vědět, co se bude dít. Fakt nechci skončit v kriminále, takže kdyby se okolo toho těla spustil nějaký povyk a policajti se ptali po svědcích, tak se hned nahlásím a všechno jim řeknu. Lepší, než aby mě po čase vypátrali, pak bych byla automaticky podezřelá. Aspoň jak nás to učí v televizních kriminálkách...

Metro se mezitím rozjelo, a než jsem se prodrala davem k rozumnému místu, už vjíždělo do další stanice. Opět jsem se celá rozklepala a cítila jsem,

že mi vyrazil na čele studený pot. Vlak pomalu zastavil, na nástupišti lidí jak na pouti. Dveře se otevřely a davy se začaly strkat a sunout ven i dovnitř.

To snad ne! Oni normálně nastupovali do toho vagonu kde leží ten houmles?!

Sakra, to jsou tak bezcitní, nebo jsem vážně blázen a mám halucinace, nebo co se děje? Nenápadně jsem po posledním vagonu pokukovala po zbytek cesty, nic ale nenasvědčovalo, že by tam tělo stále leželo – nikdo nevykřikl, nikdo nepanikařil, neutíkal. V cílové stanici jsem vystoupila a tentokrát si poslední vagon pořádně prohlédla – a nic. Žádné tělo tam opravdu neleželo. Zastavila jsem se a zůstala zírat. To se picnu, takže nakonec asi vážně půjdu ke cvokaři...

Tedy teď je hlavní, abych stihla autobus, rozeběhla jsem se po eskalátoru – prosím, prosím, prosím, ať tam ještě není...

Uf, zase štěstí, autobus tam skutečně ještě nebyl. Jak jsem se pokud možno nenápadně rozdýchávala z chvilkového sprintu (jsem přece dáma a dáma nefuní), rozhodla jsem se, že na svoje dnešní halucinace zkusím zapomenout – je to prostě blbost, něco se mi zdálo. Zase jsem se ponořila moc hluboko do nějaké pitomé představy, tečka. Ale jaký

jsem cítila hrozný strach, to se mi ještě nestalo... Jenže si budu muset zvykat, to se bude teď stávat častěji, ozvalo se ke všem těm halucinacím i mé podvědomí.

Ale no tak, co to kecám, okřikla jsem se. Nic se nestane, nic se nestane, nic se... nestane..., nic...

Kruci, ono už se to děje, uvědomila jsem si a jako by mě v tu chvíli polili kýblem studené vody. Do háje, co když to nejsou halucinace, co když je to prostě začátek toho, čeho se tak strašně bojím a u čeho cítím, že to přichází? Co když to všechno souvisí s mými divnými pocity a se schopnostmi, co ani netuším, jestli vážně mám? Co když ten plánovaný konec světa nebude nic fyzického jako meteorit, ale spíš duchovního, jako třeba tři čtvrtě populace zavřené v blázincích kvůli halucinacím?

No, stejně s tím nemůžu nic dělat, tak se alespoň budu snažit mít oči otevřené...

S očima otevřenýma a v naprosté panice jsem na nástupišti při vyhlížení autobusu (už nabírá zpoždění) hledala svoje „Ochránce“. Odteď totiž budu věřit, že jimi jsou, ať je to jakkoli – teď mě pravda ani moc nezajímá, protože mě děsí.

Samozřejmě, jsou tu. Tamhle ten koloušek v roztrhaný džísce, asi na někoho čeká. Projede mě pohledem a na chvíli mám pocit, jako by se mě

dotkl přímo v hlavě – jasný, to je Ochránce. Usměju se, hlavou mi proběhne neslušná myšlenka, a tak klopím pohled. Jsi vdaná paní, vzpamatuj se... Tenhle chlapík? Ne, ten nic. Ale co tamhle ta babča? Asi houmles, ale vypadá čistě – sedí a zírá na mě. Opravdu zírá.

Sakryš, to je trapný, to nemám ráda, ošiju se. Ráda lidi nenápadně šmíruju, a proto mi nevadí, když oni nenápadně šmírují mě, to je fair play. Ale když se setkáme pohledy, je prostě slušnost uhnout. Jenže tahle ženská neuhýbá...

Periferním viděním si všimnu, že vstává. No sakra – a pořád na mě čučí.

V panice jsem se podívala po Ochránci, jenže koloušek v džísce koukal zrovna jinam. Rozhlížím se dál – přece tu musí být ještě někdo...

Au! Tenhle pohled vyloženě bolel! A přitom jinak docela pěkný kluk, poměrně vysoký a postavičku jak lusk... Přes hlavu má přehozenou kapuci, takže nejsou vidět vlasy, ale obličej má pěkný..., kdyby na mě tedy nezíral jako vrah a nezamířil si to přímo ke mně. No výborně, nakonec tu budu mít dva psychouše, co teď?

Babča si to šinula dál, teď dokonce odstrčila paní, která jí stála v cestě. Něco si pro sebe zamumlala a podívala se na kluka. Podívala jsem se taky –

zastavil se, zúžil oči do uzounkých čárek (všimla jsem si, že má úplně tmavé oči, a hned si pomyslela, jestli není na drogách), něco zasyčel a otočil se k odchodu. Tak že by žebrák? Vyklidil pole před konkurencí?

Bába pokračovala, už ji ode mě dělilo posledních patnáct dvacet kroků.

Nemám kam utéct – už aby tu byl autobus! Ale ten nikde a ona byla i přes pokročilý věk samozřejmě rychlejší. Prodrala se frontou čekajících a reptajících lidí a to už jsem jí pohled našťvaně opětovala. Začít teď utíkat, navíc před starou bábou, by bylo vážně trapné.

Jen se usmála a přišla až ke mně – určitě chce jen vyžebrať pár drobných, doufala jsem a otevírala kabelku.

„Věřím vám,“ zaskřehotala ale místo toho, pak složila prsty do V a poklepala si jimi dvakrát na srdce.

„Ehm – cože?“ vypadla ze mě opravdu inteligentní odpověď. Ona se ale jen otočila a šla si zase sednout, už se na mě ani nepodívala.

Zato lidi koukali... Všude okolo se k sobě nakláněli a zvědavě si šuškali – a já mám navíc stále spadlou čelist, musím vypadat jak imbecil.

Zadávala jsem se do země a modlila se, aby už ten zatracený autobus přijel. Kdyby tak dnes řídil ten mladý řidič – je fakt sympáťák a já ho tak nějak беру, jako by byl taky Ochránce. Tam budu v bezpečí.

Konečně přijíždí autobus a zase štěstí! Můj řidič sedí za volantem! Nasedla jsem, a zatímco nastupovali ostatní, sledovala jsem nástupiště. Babča ke mně seděla otočená zády, kluk feťák žebrák (nebo co vlastně) nikde nebyl a koloušek v džísce pořád koukal jinam. Tos mi teda pomohl, Ochránče, ušklíbla jsem se.

Teď už se můžu pohodlně usadit a v klidu se začíst – s tímhle řidičem se opravdu cítím v bezpečí a na nedávné události nechci myslet, protože vůbec netuším, co měly znamenat. Jen bych vymýšlela další teorie a sama sebe strašila ještě víc, než se to zatím daří ostatním.

Po příjezdu domů mě jako obvykle vítal jenom manžel; snažila jsem se nedat před ním najevo, jak jsem rozrušená – stejně to určitě nic nebylo.

„Ahoj, kluci šli bobovat, máme chvílku jen pro sebe,“ přivítal mě a pomohl z bundy. „Jak bylo v práci?“

Vděčně jsem se usmála – konečně něco normálního, po tom dnešním dramatu...

PŘÍBĚH O VĚDOMÉM ZLU. PŘÍBĚH O NEVĚDOMÉM DOBRU.
PŘÍBĚH O PLÁNECH NA ZOTROČENÍ LIDSTVA.

MARIE JE OBYČEJNÁ ŽENSKÁ. AVŠAK JEN DO TÉ DOBY, NEŽ JE DONUCENA ZJISTIT, ŽE AŽ TAK ÚPLNĚ OBYČEJNÁ ZASE NENÍ. NEŽ POODHALÍ ROUŠKU NEJVĚŠTÍHO TAJEMSTVÍ HISTORIE.

LIDSTVO NEMÁ ANI TUŠENÍ, ŽE JE OVLÁDÁNO BYTOSTMI Z JINÝCH DIMENZÍ. ŽE CELOU HISTORIÍ TRPÍ JEN Z ROZMARU NĚKOHU JINÉHO. NEMÁ PONĚTÍ, ŽE ANI V NEJMENŠÍM NEVLÁDNE ZEMI A ŽE ZEMĚ NENÍ JEDINÁ OBYVATELNÁ PLANETA. DOKUD VŠEMU NEPŘIJDE NA KLOUB MARIE A NEZAČNE SE DO TOHO AKTIVNĚ ZAPOJOVAT. S TĚMĚŘ NESMRTELNÝM PARTÁKEM PO BOKU A NĚKOLIKA NOVĚ OBJEVENÝMI SCHOPNOSTMI ZAČÍNÁ CESTA ZA OSVOBOZENÍM LIDSTVA, PŘI KTERÉ SEM TAM UKÁPNE I NĚJAKÁ TA KRŮPĚJ CIZÁCKÉ KRVÉ.

PRVNÍ DÍL ČTYŘDÍLNÉ SÁGY DANY SMÉKALOVÉ ZAČÍNÁ V SAMÉM SRDCI ČECH. VYPRÁVÍ NAPÍNAVÝ PŘÍBĚH O VĚDOMÉM ZLU, NEVĚDOMÉM DOBRU A JEDNĚ OBYČEJNÉ ŽENSKÉ, KTERÁ ZÍSKÁ MOŽNOST ZABRÁNIT KONEČNĚMU ZOTROČENÍ LIDSTVA. JENŽE NIC NENÍ ZADARMO, A TAK MUSÍ TAKÉ ČELIT NEJEDNOMU BOLESTIVÉMU ROZHODNUTÍ.

WWW.TAPATI.CZ

VYDALO NAKLADATELSTVÍ CONCEPT 42 S.R.O.
TISK TRIBUN EU, S.R.O

TAPATI

Díl 1.

© Dana Smékalová

Vydání první

Obálku vytvořil Petr Menčík

Nůž použitý na obálce © F. S.

Jazyková korektura Jiří Varvařovský

Vydal Concept 42, s. r. o.

Technická redakce: Veronika Matyášová

Konverze do elektronických formátů: grafik a webdesignér

Lukáš Vik www.lukasvik.cz

ISBN 978-80-905366-9-2

Tištěnou knihu zakoupíte v distribuční síti Kosmas.